

door het adres. Men vraagt zich wel eens af, wat moeten de zieken doen als het gebouw leeg staat en de dokters zich op Londensche of Chicagosche afstanden bevinden? Inderdaad wordt in *The Lancet* geklaagd over ernstige gevolgen van zulke toestanden en de wensch geuit, dat, wie zich een woonplaats buiten zijn practijk kan veroorloven, ook moet zorgen voor vervanging in de uren, dat hij niet te vinden is.

COLPORTAGE OM PATIËNTEN. — Een ziekenfondsdokter te Londen had zich persoonlijk de moeite gegeven — daarin bijgestaan door zijn waardige echtvriendin — om bij ziekenfondspatiënten te colporteerden voor zich. Hij had zelfs de kaarten van de verzekerden gevraagd en daarop welwillend den naam van den collega door den zijnen vervangen. Het geval werd namens het ministerie voor gezondheid onderzocht door een commissie, bestaande uit een rechtsgeleerde en twee geneeskundigen. Hoewel zij het geval ernstig vonden, meenden zij den dief niet te moeten voordragen voor doorhaling uit de lijst der artsen van de ziekteverzekering, omdat *zijn handeling geen nadeel voor de verzekerden had teweeggebracht*. *The Lancet* merkt op, dat als de General Medical Council het geval had behandeld, de dokter onverbiddelijk zou zijn geschrapt van het register van bevoegde geneeskundigen. Er is blijkbaar een verschil tusschen het gezichtspunt van den staat als ziekenfondsdirecteur en dat van de wachters voor de eer der geneeskunst.

DENKBEELDIGE SCHENDING VAN HET BEROEPSGEHEIM. — Een Zwitsersche arts werd door iemand, die vrij wilde komen van den militairen dienst, aangezocht om een valsche verklaring, dat hij den man wegens appendicitis had geopereerd. Hij gaf deze verklaring niet, doch deelde het feit aan de bevoegde macht mede. In de *Deutsche Strafzeitung* uit prof. REICHEL de meening, dat hier schending van het beroepsgeheim heeft plaats gehad, en Oberreichsanwalt, dr. EBERMAYER, is het hiermede eens (*Deutsche med. Wochenschrift*, 16 Juni). De rechtgeleerden meenen, dat als een arts eenmaal door een patiënt geraadpleegd is, openbaring van het daarbij behandelde strafbaar is, tenzij hogere plichten daartoe dwingen. De arts nu verkeerde niet in dit geval. Dat deed hij ook niet, want hij was *niet* geraadpleegd, maar uitgenoodigd tot medeplichtigheid aan een misdrijf. Dat heeft met het beroep niets te maken, en het beroepsgeheim is er tot bescherming, niet van wie geneeskundige medeplichtigheid, maar van wie geneeskundige hulp behoeft. De Fransche rechter, op het punt van het geneeskundig beroepsgeheim de strengste op aarde, heeft het onlangs ook zoo begrepen in een geval, dat men de getuigenis van een vroedvrouw, die mededeelde dat zij was aangezocht om miskraam te verwekken, ongeldig verklaard wilde zien, omdat deze getuigenis op schending van het beroepsgeheim zou berusten.

VERANTWOORDELIJKHEID VAN EEN ARTS VOOR DE FOUTEN VAN EEN ANDEREN ARTS. — Een arts had een heupgewrichtsontsteking langen tijd behandeld als „rheumatiek”. Ten slotte moest een tweede arts worden geraadpleegd. Deze herkende de ontwrichting door middel van X-stralen, trachtte tevergeefs haar te reponeeren, doch inplaats van nu op andere wijze het been op zijn plaats te brengen, beperkte hij zich tot massage. In het hieruit voortvloeiende schadevergoedingsproces werd door het Deutsche Reichsgericht beslist, dat de eerste arts aansprakelijk was voor de schade, omdat het door zijn verzuim noodig was geworden, dat men den tweeden raadpleegde (*Deutsche med. Wochenschrift*, 16 Juni).